

ЛАМИ СРЕЩУ БЕЛГИЯ

Решение на Европейския съд по правата на човека от 30 март 1989 г.

ТЕКСТОВЕ НА КОНВЕНЦИЯТА: чл. 5, т. 4; чл. 5, т. 2; чл. 5, т. 3; чл. 6, т. 3, б. "b"; чл. 50.

Ключови думи и изрази: завеждане на дело / незабавна и подробна информация / достъп до материалите по делото / равенство на страните / освобождаване в случай на незаконен арест / справедливо удовлетворение

ЦИТИРАНИ ПРИМЕРИ ОТ СЪДЕБНАТА ПРАКТИКА:

Luberti judgment of 23 February 1984, Series A no. 75; Sanchez-Reisse judgment of 21 October 1986, Series A no. 107; Weeks judgment of 2 March 1987, Series A no. 114

Европейският съд по правата на човека, който в съответствие с чл. 43 на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (по-нататък "Конвенцията") и съгласно приложимите разпоредби от Правилата на Съда, заседава в състав от следните съдии:

Г-н Рюсдал, председател, г-н Ж. Кремона, г-н Тор Вилиямсон, г-н Л.-Е. Петити, г-н Ш. Руссо, г-н Ж. де Мейер, г-н Ж.-А. Карильо Салседо,

както и г-н М.-А. Ейсен, секретар, и г-н Х. Петцолд, заместник-секретар,

След разисквания при закрити врата на 25 ноември 1988 г. и 24 февруари 1989 г.,

Постановява следното решение, прието на втората от посочените дати:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е отнесено пред Съда от Европейската комисия по правата на човека ("Комисията") на 18 декември 1987 г., в тримесечния срок по чл. 32, т. 1 и чл. 47 на конвенцията. То е заведено по жалба (N 10444/83 г.) срещу Кралство Белгия, подадена до Комисията от г-н Жозе Лами, белгийски гражданин, на 20 юни 1983 година в съответствие с чл. 25.

В искането си Комисията се позовава на чл.чл. 44 и 48 и на декларацията, с която Белгия признава задължителната юрисдикция на Съда (чл. 46). Искането се състои в това Съдът да постанови решение дали фактите по делото разкриват нарушения от държавата-ответник на задълженията ѝ по чл. 5, т.т. 2 до 4 и чл. 6, т. 3, б. "b".

2.-7. [В пункт 2 до 7 е описано производството пред Европейския съд по правата на човека във връзка с участието на жалбоподателя в производството, конституирането на съдебното отделение, представянето на меморандуми от жалбоподателя и правителството-ответник, и съдебното заседание.]

ФАКТИТЕ

I. Обстоятелства по делото

8. Г-н Жозе Лами е белгийски гражданин, роден през 1932 г.; той е жител на Вервие и е директор на дружество.

На 29 ноември 1982 г. персоналното дружество с ограничена отговорност (societ  de personnes a responsabilit  limit e - "SPRL Lamy"), на което той е управител и което изгражда промишлени обекти, подава молба за обявяване в несъстоятелност в канцеларията на Търговския съд във Вервие. Същия ден дружеството е обявено в несъстоятелност.

A. Задържане на жалбоподателя под стража

1. Постановлението за задържане

На 18 февруари 1983 г. съдия-следовател от първоинстанционния съд във Вервие (районен първоинстанционен съд) разпитва г-н Лами и издава постановление за задържането му.

В постановлението са посочени няколко основания: тежестта на нарушенията и неблагоприятните последици за обществения ред и сигурност; размера на задълженията на дружеството, обявено в несъстоятелност (над 500 млн. белгийски франка); нуждите на разследването; умишлените и винаги успешни опити на обвиняемия да лиши кредиторите си от техните обезпечения; разноските на обвиняемия, както и риска от бягството му зад граница.

На обратната страна на акта са изброени следните обвинения срещу г-н Лами:

[Обвиненията срещу жалбоподателя са, че е присвоил или укрил активи в размер на над 10 000 000 франка, укрил е счетоводните книги и други счетоводни документи или е отстранил, заличил или променил тяхното съдържание. Другите обвинения са за измамно или злоумишлено подправяне на нотариално заверени и публични документи, частни документи и банкови и търговски документи чрез фалшиви подписи или чрез подправяне или подмяна на документи или подписи, например представяне на неверен баланс, държане на отделен комплект фалшиви сметки за търговската му дейност, например с Алжир и Либия, използване на документи със съзнанието, че са фалшиви, присвояване на чуждо имущество, средства, движими вещи, задължения, квитанции или документи за платени дългове чрез използване на фалшиви имена или фалшив статус. Последното обвинение е за извършване на професионална дейност без нужното разрешение.]

След като получава препис от постановлението, г-н Лами е задържан под стража в следствения затвор във Вервие.

2. Производство пред компетентния състав на първоинстанционния съд във Вервие.

10. На 22 февруари 1983 г. жалбоподателят, подпомаган от своя адвокат, се явява пред компетентния състав на първоинстанционния съд във Вервие. Адвокатът връчва писмена защита, в която се оспорва съществуването на "сериозни и извънредни обстоятелства" по смисъла на чл. 2 на Закона от 10 април 1874 г. (вж. пункт 23 по-долу). Той представя и досие, което между другото е свързано с производството за личната несъстоятелност на жалбоподателя (вж. пункт 17 по-долу).

11. След като изслушва съдия-следователя, помощник-държавния адвокат и защитата, първоинстанционният съд потвърждава постановлението за задържане. Той приема причините, посочени в постановлението и постановява, че интересите на обществената сигурност налагат задържането на жалбоподателя да бъде продължено.

3. Производство в наказателното отделение на Апелативния съд в Лиеж.

12. На 23 февруари 1983 г. г-н Лами обжалва решението на първоинстанционния съд пред наказателното отделение на Апелативния съд в Лиеж. Той изтъква, че в решението не са посочени мотиви, че обстоятелствата, описани от първоинстанционния съд, не оправдават задържането му, а постановлението от 18 февруари е незаконно, тъй като не е подписано от него и е датирано погрешно (18 февруари 1983 г.).

Обвинението представя писмени бележки на 28 февруари 1983 г.

13. На 10 март 1983 г. наказателното отделение отменя решението на първата инстанция поради това, че не е даден отговор на твърденията на жалбоподателя. В същото време обаче отделението оставя в сила постановлението за задържане под стража.

Що се отнася до съществуването на вината и на сериозни и извънредни обстоятелства, свързани с обществената сигурност, наказателното отделение обосновава решението си по следния начин:

"Трябва да се отбележи, че дори в собственото си представяне на дружествените работи, направено в обясненията по време на производството, обвиняемият признава, че балансът от 29 ноември 1982 г. е неточен, макар да отрича всякакви измамни намерения и да заявява, че след проверката задълженията на фирмата му са сведени до 220 млн. франка. Срещу тях той е прихванал очаквания приход от хипотетичен иск срещу трето лице, чиято стойност според него може да бъде оценена "разумно" на 300 млн. франка;

Трябва да се вземат пред вид признанията му във връзка с нередовните сделки, описани в доклад 317 на полицията във Вервие и в протокола за разпита му от съдия-следовател на 18 февруари 1983 г., подкрепен от признанията на другия обвиняем Юнгблут в полицейски доклад 292, въпреки че обвиняемият сега отрича тяхната стойност;

Горното дава достатъчно доказателства за вина, за да бъде обосновано атакуваното постановление за задържане под стража, като се имат пред вид извънредно големите суми, за които става дума, нуждите на разследването, които обвиняемият оспорва без резултат, и рискът от това той да се отклони от правосъдие, въпреки твърденията му, че е добросъвестен, и добрите намерения, които той декларира. Всички тези съображения са изтъкнати в обжалваното постановление, те са сериозни и извънредни, и изискват задържането на обвиняемия в интерес на обществената сигурност."

Що се отнася до твърдяната незаконосъобразност на постановлението, наказателното отделение отбелязва преди всичко, че в преписа, даден на обвиняемия, е посочено името на съдия-следователя и то е подписано от него. Съдът добавя: "Не [може] сериозно да се твърди ..., че преписът, даден на [жалбоподателя] носи датата 18 март 1983 г. вместо 18 февруари 1983 г. в резултат на нещо друго освен техническа грешка без никакви последици". Съдът заключава, че тези обстоятелства ни най-малко не правят задържането произволно и не са накърнили правата на защитата.

4. Производство пред Касационния съд

14. На 11 март 1983 г. г-н Лами обжалва правните аспекти на решението пред Касационния съд, като изтъква три основания. Първо, според него не са спазени задължителните формални изисквания, тъй като постановлението за задържане не е подписано и приложената заповед за изпращането му в затвора носи датата 18 март 1983 година. Наред с това той смята, че мотивите в решението на наказателното отделение са неясни и противоречиви. Най-сетне г-н Лами заявява, че наказателното отделение се е позовало на доклади 292 и 317 на полицията във Вервие - документи, които не са връчени на обвиняемия; в тази връзка той се позовава на чл. 6, т.т. 1 и 3 на конвенцията.

15. На 4 май 1983 г. Касационният съд отхвърля жалбата.

По отношение на първото основание за обжалване Касационният съд отбелязва, че формалностите, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс при връчване на постановление за задържане не са императивни и неизпълнението им не води до нищожност. Той повтаря забележките на наказателното отделение по отношение на липсата на подпис и грешката в датата, и заключава, че не е извършено нарушение на правата на защитата или на принципа на личната свобода.

По отношение на второто основание за обжалване Касационният съд приема, че мотивите, изтъкнати в обжалваното решение, не са неясни или противоречиви, тъй като решението се основава не само върху признанията на жалбоподателя във връзка с нередовните сделки, отразени в доклади 292 и 317, но и върху извънредно големите суми, за които става дума, нуждите на разследването и риска обвиняемият да се опита да избяга от правосъдие. От всичко това наказателното отделение прави извода, че са налице сериозни и извънредни обстоятелства, които засягат обществената сигурност.

Във връзка с третото основание Касационният съд приема, че чл. 6 на конвенцията е свързан с упражняването на правата на защитата в процес със съдебни заседатели и не се прилага при задържане под стража. Наред с това законът от 1874 г. забранява предявяването на делото на обвиняемия или защитата му на този етап от производството; това става ясно от чл. 4 на закона във връзка с последната алинея на чл. 5. Следователно наказателното отделение не е било в състояние "да заключи, че непредявяването на делото води до нарушение на правата на защитата".

5. Временно освобождаване

16. Първоинстанционният съд постановява мотивирани решения, с които удължава срока на задържането на г-н Лами под стража месец по месец (чл. 5, ал. 2 на Закона от 1974 г. - вж. пункт 23 по-долу). Жалбоподателят излиза на свобода на 18 август 1983 г., тъй като ваканционният съд, който упражнява правомощията на наказателно отделение, приема, че нуждите на разследването вече не са пречка за освобождаването му.

Б. Производство срещу жалбоподателя

1. Гражданско производство

17. На 24 декември 1982 г. по молба на синдиците на дружество "Лами" ООД в несъстоятелност Търговският съд във Вервие обявява личната несъстоятелност на жалбоподателя.

На 24 март 1983 г. Търговският съд отхвърля жалбата на г-н Лами за отмяна на това решение. След обжалване с решение от 24 април 1985 г. Апелативният съд в Лиеж отменя решението от 24 март 1983 г. и обявява решението от 24 декември 1982 г. за нищожно.

2. Наказателно производство

а) Предаване на наказателен съд

18. На 28 март 1986 г. компетентният съставът на първоинстанционния съд във Вервие решава, че г-н Лами и петима други подсъдими трябва да бъдат предадени на наказателен съд.

19. С решение от 10 декември 1986 г. наказателното отделение на Апелативния съд обявява за недопустима молбата на г-н Лами за отмяна на това разпореждане.

20. На 4 февруари 1987 г. Касационният съд отменя жалбата на г-н Лами срещу правните аспекти на това решение.

21. По време на цялото производство, свързано с изправянето пред съд, жалбоподателят изтъква различни основания за нищожност. Той по-конкретно твърди, че адвокатът му не е могъл да се запознае с делото, когато постановлението за задържане под стража е потвърдено за пръв път от

първоинстанционния съд, а впоследствие е имал предизвестия само от четиридесет и осем часа при всяко явяване, което не е достатъчно за подготвяне на защитата.

б) Решение на наказателния съд във Вервие

22. На 12 ноември 1987 г. наказателният съд във Вервие признава обвиняемия за виновен и го осъжда на три години лишаване от свобода, със срок на условно освобождаване 5 години по отношение на частта от присъдата, надхвърляща периода на задържане под стража, и налага две глоби от 60 000 франка.

За разлика от другите обвиняеми, г-н Лами не обжалва.

III. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

23.-24. *[В тези два пункта е описано приложимото белгийско материално и процесуално право във връзка със задържането под стража. Според тези правила задържане под стража се постановява само при "сериозни и извънредни обстоятелства ... в интерес на обществената сигурност". Постановлението, с което се разпорежда задържането, трябва да посочва тези обстоятелства, да конкретизира особеностите на делото и личността на обвиняемия. В петдневен срок от първоначалното задържане се гарантира изслушване от съд (компетентен състав на първоинстанционния съд). Ако съставът не постанови решение в едномесечен срок, обвиняемият трябва да бъде освободен.]*

ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД КОМИСИЯТА

25.-26. *[Становището на Комисията е следното: извършено е нарушение на чл. 5, т. 4 (седем срещу три гласа), не е нужно Комисията да се произнася дали е извършено нарушение на чл. 5, т.т. 2 и 3 (единодушно) и не е извършено нарушение на чл. 6, т. 3, б. "b" (единодушно).]*

ПРИЛОЖИМОТО ПРАВО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА чл. 5, т. 4

27. Жалбоподателят твърди, че е жертва на нарушение на чл. 5, т. 4 от конвенцията.

Според него прегледът за законосъобразността на задържането му изисква обективно състезателно производство. Не може да се смята, че такова е проведено, тъй като съдия-следователят и държавният адвокат са имали възможност да изложат твърденията си при пълно познаване на съдържанието на едно значително дело, докато защитата е могла да поддържа каузата си, като е познавала само на мъглявите обвинения, посочени в постановлението за задържане.

Това се твърди се също, че производството не осигурява реално равенство на средствата. След кратък разпит от съдия-следователя, който му прочита обвиненията, г-н Лами получава препис от постановлението, който не е подписан и носи грешна дата. През първите тридесет дни от задържането на г-н Лами е отказан достъп до следственото дело; по-късно адвокатът му - но не и самият г-н Лами -

получава достъп до делото, но едва 48 часа преди всяко явяване пред първоинстанционния съд.

Най-сетне жалбоподателят твърди, че първоинстанционният съд не е взел пред вид твърденията му. Той отправя същата критика и към наказателното отделение, като заявява, че то е потърсило убежище в стереотипни фрази. Отделението обосновава потвърждаването на постановлението за задържане с неговите "признания" и с полицейски доклади 292 и 317. Признанията обаче са несъществуващи, а полицейските доклади не разкриват вина, особено като се има пред вид, че г-н Лами не е могъл да знае съдържанието им само по номерата. Той признава, че е съставил две писмени защиты, от седем и двадесет и две страници съответно, но се оплаква, че не е могъл да подготви защитата си достатъчно добре и не му е позволено да се запознае с въпросните полицейски доклади.

28. Според твърденията на правителството през първите тридесет дни от задържането делото за задържане под стража остава недостъпно за защитата, тъй като съдия-следователят току-що го е образувал и всеки ден добавя към него нови материали (иззети документи, протоколи от разпити на свидетели, претърсвания, заключения на вещи лица и т.н.); той не може да се раздели с делото и да го остави постоянно в канцеларията, където то да бъде на разположение на обвиняемия или адвоката му.

Освен това г-н Лами се е ползвал от състезателно производство в съответствие с критериите, установени от Европейския съд в решението *Санчес-Райсе* от 21 октомври 1986 г. (Series A no 107) и решението *"Уийкс"* от 2 март 1987 г. (Series A no. 114).

Преди всичко жалбоподателят е уведомен за доказателствата срещу него. След разпита му на 18 февруари 1983 г. от съдия-следователя, в същия ден той получава препис от постановлението за задържане, в което пространно се излагат причините за издаването на акта. При първото си явяване пред компетентния състав на първоинстанционния съд г-н Лами чува доклада на съдия-следователя и твърденията на обвинението. Той е изцяло осведомен за съдържанието на полицейски доклади 292 и 317, за чието съставяне освен това е съдействувал.

На второ място г-н Лами е имал възможност да участва адекватно в съдебния процес. Той или адвокатът му са изтъкнали както писмени, така и устни доводи в подкрепа на освобождаването му. Той представя две писмени защиты, от седем и двадесет и две страници съответно, а белгийските съдилища надлежно се произнасят. Те са длъжни да направят това, тъй като в противен случай решенията им могат да бъдат отменени при обжалването. Г-н Лами присъства при продължаването на срока на постановлението за задържане под стража. Когато в края на първия месец от задържането адвокатът му получава достъп до делото, той не извлича от него никакви нови аргументи.

Като цяло правителството поддържа твърдението, че основното изискване за състезателност на производството не включва предоставянето на цялото дело и

изискванията на чл. 6 не са идентични с по-ограничените условия по чл. 5, т. 4. Ако Съдът приеме, че принципът на равенство на средствата се прилага и към разглеждането на молбите за временно освобождаване, това би означавало да се осъди системата, създадена от законодателството, срещу което е насочена жалбата и от законите на другите държави-членки. Това, за което става дума тук обаче, е естествена последица на факта, че разследването е инквизиторно и тайно. Белгия се оказва изправена пред две алтернативи: да запази съществуващия срок за изправяне пред компетентния състав на първоинстанционния съд, но това означава да се фотокопират всички документи и е невъзможно на практика; или да удължи срока, за да може делото да се остави в канцеларията.

29. Подобно на Комисията, Съдът отбелязва, че в съответствие с правото, тълкувано от националния съд, през първите тридесет дни на задържането адвокатът на жалбоподателя не е могъл да прави никакви справки по делото и особено с докладите на съдия-следователя и полицията във Вервие. Това става по-конкретно при първото явяване на жалбоподателя пред първоинстанционния съд, който трябва да потвърди постановлението за задържане (вж. пунктове 10-11 по-горе). Адвокатът на жалбоподателя няма възможност ефективно да оспорва изявленията или вижданията на прокуратурата, основани върху тези документи.

Достъпът до тези документи има голямо значение за жалбоподателя на този основен етап от производството, в който съдът трябва да реши дали да потвърди задържането му под стража или да го освободи. Подобен достъп би позволил на адвоката на г-н Лами да се обърне към съда във връзка с изявленията и поведението на другите обвиняеми (вж. пункт 18 по-горе). Според Съда по тази причина е било особено важно въпросните документи да бъдат проверени, така че законосъобразността на постановлението за задържането да бъде ефективно оспорена.

Оценката на нуждата от задържане под стража и последващата преценка на вината са твърде тясно свързани. Поради това не е възможно достъпът до документите да бъде отказан в първия случай, след като законът изисква такъв достъп във втория случай.

Съветникът на короната е запознат с цялото дело, докато производството не позволява на жалбоподателя да атакува основанията, върху които се опира задържането му под стража. Тъй като това производство не осигурява равнопоставеност на средствата, то не е изцяло състезателно (вж. *mutatis mutandis* цитираното решение по делото "Санчес-Пајсе", Series A, no. 107, p. 19, § 51).

Поради тази причина е извършено нарушение на чл. 5, т. 4.

II. ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА чл. 5, т. 2.

30. Жалбоподателят твърди, че е извършено и нарушение на чл. 5, т. 2.

Според г-н Лами съдебното разследване е започнало в резултат на тенденциозен доклад на квесторите на "Лами" ООД, за който той не е знаел. Поради това той не е

могъл да подготви защитата си ефективно и ползотворно, нито да се подготви за явяването пред първоинстанционния съд.

31. Според правителството чл. 5, т. 2 се отнася само до информацията, която трябва да се предостави на обвиняемия във връзка с обвиненията срещу него.

Значението на тази информация за осъществяването на защитата е аспект на чл. 5, т. 4 и следва да се преценява именно от гледна точка на тази разпоредба.

Що се отнася до начина на предоставяне на информацията, от практиката институциите по конвенцията показва, че тя може да бъде дадена устно или писмено. Следователно не съществува задължение делото да се предостави за справка. Наред с това протоколът от заседанието на 18 февруари 1983 г. показва, че г-н Лами е направил признания по някои обвинения. Тъй като е подписал документа и е получил препис от постановлението за задържане, той не може да твърди, че причините за задържането не са му били известни. По тази причина интервюто със съдия-следователя в достатъчна степен съответствува на изискванията на чл. 5, т. 2.

32. Съдът намира, че доводите на жалбоподателя са неоснователни. Освен от разпита му от съдия-следователя, Съдът отбелязва, че в деня на задържането на г-н Лами е връчен препис от постановлението за задържане. В този документ са посочени не само причините за лишаването му от свобода, но и подробности за обвиненията срещу него (вж. пункт 9 по-горе). Следователно не е извършено нарушение на чл. 5, т. 2.

III. ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА чл. 5, т. 3

33. Наред с това жалбоподателят се оплаква от нарушение на чл. 5, т. 3.

Според него тази разпоредба предполага пълноценно производство. Въпреки това нито първоинстанционният съд, нито наказателното отделение на Апелативния съд вземат пред вид твърденията му.

34. Правителството оспорва това твърдение. Според него конвенцията и по-специално чл. 5, т. 3 не възлагат задължение за произнасяне по твърденията на жалбоподателя или по-общо за мотивиране за едно съдебно решение. Правителството също изтъква, че наказателното отделение е отменило решението на първоинстанционния съд поради това, че в него няма произнасяне по твърденията на г-н Лами. Следователно жалбоподателят успешно се е възползвал от средството за защита, което му предоставят белгийското право и белгийските съдилища, и не може да се позовава на чл. 5, т. 3.

35. Съдът отбелязва, че съдия-следователят във Вервие е издал мотивирано постановление за задържането на г-н Лами още в деня, в който го е разпитал, а изправителният съд е потвърдил задържането и също е посочил мотиви за последващите си актове (вж. пунктове 9, 16 и 32 по-горе).

Трябва да се отбележи и това, че задържането под стража е прекратено преди изправянето пред съд и последващото осъждане.

Следователно производството отговаря на изискванията на чл. 5, т. 3.

IV. ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА чл. 6, т.3, б. "b"

36. На последно място г-н Лами се оплаква от нарушение на чл. 6, т. 3, б. "b". Тази разпоредба дава на "всяко лице, обвинено в криминално престъпление" правото "да има достатъчно време и възможности за подготовка на своята защита".

37. Фактите и доводите, изтъквани от жалбоподателя в подкрепа на това твърдение, са същите като изтъкнатите във връзка с чл. 5, т. 4. Поради това не е необходимо случаят да бъде анализиран в светлината на чл. 6, т. 3, б. "b" и да се отговаря на въпроса - по който има продължителен спор между страните в производството пред Съда - за приложимостта на тази разпоредба към етапа на предварителното разследване.

V. ПО ПРИЛАГАНЕТО НА чл. 50

38. Жалбоподателят се позовава на чл. 50 от конвенцията.

Той претендира обезщетение за вредите и разноските.

A. Вреди

39. Тъй като според г-н Лами въпросът за обезщетението не е готов за решаване, той се е обърнал към Съда с молба да отложи произнасянето си. Жалбоподателят предполага, че Съдът ще установи нарушение на конвенцията и решението му ще принуди министъра на правосъдието да поиска от главния държавен адвокат към Касационния съд да отнесе пред последния присъдата на наказателния съд във Вервие от 12 ноември 1987 г. (вж. пункт 22 по-горе).

40. Правителството е на мнение, че претенцията на жалбоподателя на стойност 10 милиона белгийски франка, изразена в писмената защита пред Комисията, е преждевременна.

41. Според делегата на Комисията няма доказателства за твърдението, че атакуваното задържане под стража евентуално би приключило по-рано, ако г-н Лами би имал възможност да се запознае с делото - и по-специално с полицейски доклади 292 и 317 - преди заседанието на първоинстанционния съд във Вервие на 22 февруари 1983 година. Делегатът стига до извода, че нарушението на чл. 5, т. 4 не е причинило имуществени вреди на жалбоподателя. От друга страна той намира, че г-н Лами може би е претърпял неимуществени вреди, които трябва да бъдат оценени по справедливост.

42. Съдът смята, че въпросът е готов за решаване.

По отношение на имуществените вреди, той се съгласява с делегата на Комисията. Съдът подчертава, че осъждането на г-н Лами от съда във Вервие не е предмет на разглеждане в настоящото дело. Наред с това Съдът приема, че не е налице причинно-следствена връзка между нарушението на чл. 5, т. 4 и влошаването на финансовото положение на г-н Лами.

Ако г-н Лами е претърпял неимуществени вреди, настоящото решение съставлява достатъчно обезщетение (вж. *mutatis mutandis* решението по делото "Луберти" от 23 февруари 1984 г., Series A, no. 75, pp. 18-19, § 19).

Б. Разноски

43. В съдебно заседание жалбоподателят претендира сумата от 300 000 белгийски франка "като предварителна сума във връзка с разноските пред белгийските съдилища и пред институциите по конвенцията". Въпреки искането на председателя на Съда (вж. пункт 7 по-горе), досега жалбоподателят не е представил нужните данни за разноските, направени от него.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. Приема, че е извършено нарушение на чл. 5, т. 4 на конвенцията;
2. Приема, че не е извършено нарушение на чл. 5, т.т. 2 и 3;
3. Приема, че не е нужно делото да бъде анализирано в светлината на чл. 6, т. 3, б. "б";
4. Приема, че Белгия трябва да заплати на жалбоподателя сумата от 100 000 (сто хиляди) белгийски франка за разноските;
5. Отхвърля искането за справедливо обезщетение в останалата му част.